

gen eller Bedesalen, ere de samme, som stilles til ethvert af Folketkirkens Kirkelokaler, forinden det tillades indviet. At man har udeladt Bestemmelsen om, at Kirkelokalet ikke maa anvendes til andet Brug, har kun sin Grund i, at den fornødne Bestemmelse om Kirkens Brug findes optaget nedenfor, jfr. § 25.

I andet Led af § 2, Nr. 2 indeholdes, som foran nævnt, det Hovedpunkt, paa hvilket nærværende Lovforslag afviger fra den hidtil gældende Lov om Valgmenigheder, idet det tidligere ubetingede Krav om, at Valgmenigheden skal have sin egen Kirkebygning, er opgivet og der er aabnet Adgang til Benyttelse af en Sognekirke eller Sognedistriktkirke, naar mindst 10 af en Valgmenigheds Medlemmer bo i Sognet eller Sognedistriktet og begære at faa den Kirke, hvortil de høre, afgivet til Brug for Valgmenigheden. Det nødvendige Supplement til denne Bestemmelse findes optaget i det samtidig med nærværende Lovforslag fremsatte Forslag til Lov om Brugen af Kirkerne § 5, 2det Stykke, hvor der indeholdes den Bestemmelse, at naar mindst 10 af en Sognemenigheds eller Sognedistriktsmenigheds Medlemmer ønske Brugen af Kirken for en af dem dannet Valgmenighed, fastsætter Biskoppen efter indhentet Erklæring fra Menighedsraadet et Regulativ for Kirkens Benyttelse af Valgmenigheden. Ministeriet tror ved denne Bestemmelse at imødekomme et Ønske, der næres fra mange Sider og af forskellige Grunde. Dels har man nemlig fundet det for strengt, at der i Valgmenighedsloven stilles en ubetinget Fordring til Valgmenighederne om, at de skulle have deres egne Kirkebygninger — en Bestemmelse, som Ministeriet, sikkert med Rette, har anset sig for ubeføjet til at dispensere fra, om end kun rent midlertidigt, jfr. Ministeriets Skrivelse af 18de September 1868 — dels har man fundet denne Bestemmelse i og for sig uhensigtsmæssig, naar Hensyn tages til, hvad der som Regel foranlediger Valgmenighedens Oprettelse. Dette er jo som Regel rent personlige Grunde, Ønsker, der næres i en bestemt Kreds, om at kunne slutte sig til en bestemt Mand som Sjælesørger. Ved denne Mands Bortfald falder det oprindelige Motiv til Valgmenighedens Oprettelse bort, og den nærmeste Opfordring til at oprettholde dens fortsatte Bestaaen kan maaske da tænkes at ligge i, at man nu en Gang har sin Kirkebygning og da ogsaa ønsker at benytte den. Men herved faar Valgmenigheden en mere stabil Karakter end vist-

nok ønskeligt, idet dennes Oprettelse og Bestaaen i Følge den folkekirkelige Ordning dog altid helst maatte blive noget ekstraordinært. Fordringen er utvivlsomt oprindelig stillet af Frygt for, at der skulde blive vist Løtsindighed i Retning af Oprettelsen af Valgmenigheder, naar man gjorde Adgangen hertil for let; men et fuldstændig tilstrækkeligt Korrektiv herimod synes man at have i det Krav, der altid maa stilles til en Valgmenighed om, at den selv helt ud ikke alene skal lønne sin Præst og udrede de andre Udgifter, der ere forbundne med dens Bestaaen, jfr. § 8, men endda ved Siden heraf i et ikke ringe Omfang deltage i Sognemenighedens Udgifter. En yderligere Opfordring til at frafalde Kravet om, at Valgmenigheden skal have sin egen Kirkebygning, ser man i den Ordning, der fremtidig tænkes gennemført, og hvorefter Sognemenigheden skal have Adgang til gennem Menighedsraadet at medvirke ved Valget af Sognets Præster. Den Del af Menigheden, der ved Valget ikke faar sine Ønsker sat igennem, synes at have et billigt Krav paa at kunne ordne sig efter sine kirkelige Interesser, og Samfundets Ret og Krav vil i ingen Henseende kunne lide herunder, naar det gennem Lovgivningen sikres, at der kun oprettes Valgmenigheder, som fuldt ud staa paa Folkekirkens Grund, og som ere bundne ved dens Love og Forskrifter i samme Omfang som Sognemenigheden.

Bestemmelsen i § 2 Nr. 3 svarer til Bestemmelsen i § 1 Nr. 3 i Loven af 1873, kun at det ikke fordres, at Ministeriet *forud* skal have givet sit Samtykke til Valget af den Præst, i Forbindelse med hvem Valgmenigheden ønskes oprettet. Denne Fordring er ikke altid bleven overholdt i Praksis, idet det meget hyppig er sket, at Præsten først er bleven bragt i Forslag i selve Andragendet om Valgmenighedens Oprettelse. Selvfølgelig staaer det altid dem, der ønske at virke for Oprettelsen af en Valgmenighed, aabent forud at sikre sig imod, at Ministeriet vil forkaste den Mand, de ønske som Præst ved Valgmenigheden; men nødvendigt kan det ikke anses for at være. Ved at unnlade dette løbe Ansøgerne om Valgmenighedens Oprettelse kun den Risiko, at deres Ansøgning nægtes Fremme, saafremt den Mand, de have bragt i Forslag, ikke findes at opfylde Betingelserne for at faa Stadfæstelse.

Ligesom i Loven af 1873 fordres det, at den Embedsmand i Folkekirken, der søger Stadfæstelse som Valgmenighedspræst, skal erklære sig villig til at opgive sin tid-